

i Landet — jo, der er vel to, Justitsministeren og hans Ven Molzen — som ikke mener at en fornuftig Forbindelse med de nordiske Riger er vor sidste Udflugt til Frelse, og at det er ad denne Vej, at vi skulle udvikle vort Velvære og blive til et nogenlunde uafhængigt Folk. Men hvorledes forholder det sig med disse Sammensværgelser, som man maaskee gjerne vil see at faae istand, fordi man saa maaskee kunde faae udrettet noget Vigtigt? Det er ikke uden Exempel, at Justitsminister og Politi ved Hjælp af Molzen'er have faaet lavet snart smaa, snart store Sammensværgelser, for derved at bevise — da de selv have anstiftet dem, vare de idetmindste visse paa at opdage dem — deres Digtighed. Der er noget for mig idetmindste aldeles Ubegribeligt i, hvorfor disse Breve komme i „Fylveposten“ den 23de Marts; det er uforstaaeligt, at Breve, som den ærebe Minister erkjender for at være af den Natur, at deres Offentliggjørelse vilde skade vort Fædrelands Sag — Breve, der laae hjemme i hans Kuffet, komme til at staae i et Blad uden hans Vidende og mod hans Villie. Det er ikke blevet oplyst, og jeg tillader mig at spørge den ærebe Minister, om det ikke er falsket ham ind at bede sin Ven Molzen at forhindre, at de kom ud; thi da den ærebe Minister siger, at han har gjort Alt, hvad der stod i hans Magt, for at forhindre det, bilder jeg mig ind, at det vilde have været baade rigtigt og rimeligt, om den ærebe Minister havde stiftet Bud til Manden Molzen, der skal være en meget behændig Mand, for at formaae ham til at standse Udbredelsen af disse Breve. Naar jeg siger, at den Mand Molzen skal være en meget behændig Mand, stylder jeg maaskee et Exempel derpaa. Han er vel øvet og behændig i en Mængde Forretninger, og ligesom han selv kan agere Politi, efter hvad jeg hører, saaledes kan han ogsaa narre Politiet; thi han har engang været arresteret, men da man kom fjørende med ham, var han borte. Det er en i nordre Dirl vel bekendt Tildragelse. Jeg ansøger ikke dette for at skade Mandens Credit, paa ingen Maade, men som Bevis paa, at han ikke er noget ubehændigt Subject . . . . .

Formanden: Jeg skal dog gjøre det ærebe Medlem opmærksom paa, at skjøndt det er naturligt, at det efter hele det foreliggende Spørgsmaals Bessaffenhed ikke kan undgaaes, at man kommer til at omtale Personer, som staae i Forbindelse med Sagen, maa der dog være en Grændse for, hvorledes man omtaler saadanne Personer og navnlig Forhold, som jeg ikke skjønner staae i nogen videre Forbindelse med Sagen.

A. Sage: Ja, jeg er nu færdig med denne Bemærkning. Vi have iaften faaet nogle flere oplysende Bemærkninger om det lille Dommerembede paa Bornholm. Jeg vil ikke forfølge det, men det synes dog, som om denne Handel med Breve har været af den blandede Natur, som er omtalt. Jeg troer ikke, det er nødvendigt for at faae Sagen oplyst, at jeg ansøger noget Mere. Den høitærebe Justitsminister har i Landstthinget paataget sig her at levere sit Forsvar. Jeg vil overlade til samtlige ærebe Medlemmer, naar de stille sig som upartiske Dommere, om han har klaret for sig, om hans Forsvar er af den Natur, at vi rolig kunne see paa, at Udøvelsen af Justitien, Retfærdigheden, er i hans Hænder. Det henstiller jeg til ærebe Medlemmer som upartiske Dommere. Det er blevet nævnt af den ærebe Ordfører, at vi i vor Grundlov have Tilsligking om Huusfreden, om Besskyttelse for Brevhemmeligheden m. m. Det er ikke den første Grundlov, som udtaler noget Vignende. Der er en Grundlov, som udkom for 650 Aar siden (magna charta), og deri staaer — den er meget kort —: Til Ingen ville vi sælge, til Ingen ville vi nægte Ret og Retfærdighed. Det er omtrent det Samme, som staaer i vor Grundlov. Nu maa det erindres, at for 650 Aar siden er det ikke utænkligt, at en høi Embedsmand kunde være modtagelig for Bestikkelse, saa at Retfærdighedens Rilde ikke altid flød ganske reen, og derfor kom det til at staae der. Intet er nyt i Verden. 650 Aar kunne gaae, og der kan endda findes Steder, hvor man ikke finder, at Retfærdighedens Rilde flyder reen. Naar jeg nu iøvrigt forlader denne Sag, kan jeg dog ikke lade være at tænke paa det gamle